

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 19, 2013

Nummer 19, 2013

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9564](#) 07-05-2013

Vereniging Consument en Geldzaken/Aegon

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2013:BZ9634](#) 07-05-2013

Woonbron Holding B.V. / Veka c.s.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9685](#) 26-04-2013

Arth Holding/Hala Nederlandsche Lampenfabriek

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9692](#) 19-04-2013

Clëntenraad/Stichting Ilmarinen

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9689](#) 19-04-2013

Ondernemingsraad van NCRV / NCRV

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9687](#) 11-04-2013

W.K. Scherpenzeel Pensioen B.V. / Königsberg B.V.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9690](#) 05-04-2013

Redelaar/STN

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9661](#) 05-04-2013

Stichting Agrico / 'Agrico' Coöperatieve Handelsvereniging

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9688](#) 02-04-2013

Jalloh Diamond Holding / New Look Holding c.s.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9659](#) 29-03-2013

P.C.E. Pardoel B.V. / Aannemersbedrijf Pardoel B.V.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9658](#) 28-03-2013

Barta / AAA Auto Group N.V.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9696](#) 26-03-2013

Van Lier Holding / VLVDL

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9691](#) 21-03-2013

BioAlliance/SpeBio

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9694](#) 19-03-2013

AMS / Heidelberg

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9683](#) 18-03-2013

Praamstra/De Orthopedische Schoenmakerij, L. van Bakkum

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2013:BZ9375](#) 24-04-2013

Stichting IJshal Leiden / T

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2013:BZ9594](#) 06-03-2013

Parochiaal Armbestuur Gulpen / Rabobank

RECHTSPRAAK

Vereniging Consument en Geldzaken/Aegon

Aegon dient bij akte gespecificeerd en voor zover mogelijk met stukken onderbouwd duidelijk te maken op welke wijze het Garantiefonds de beschikking heeft gekregen over een bedrag gelijk aan de door de afnemers van het Sprintplan geleende bedragen en vervolgens hoe en voor welk bedrag het Garantiefonds tot belegging daarvan is overgegaan

Deze procedure heeft betrekking op de overeenkomsten die Aegon onder de productnaam 'Sprintplan' in de periode 1997-2002 is aangegaan met afnemers. De Vereniging Consument en Geldzaken ('De Vereniging') is een belangenorganisatie die in deze procedure met een collectieve actie op grond van artikel 3:305a BW zich de belangen aantrekt van afnemers van Sprintplanovereenkomsten.

Alle deelnemers aan het Sprintplan hebben een bedrag van Aegon geleend. Over het geleende bedrag was iedere afnemer maandelijks rente verschuldigd. Aan het einde van de overeengekomen looptijd diende de afnemer het kredietbedrag geheel aan Aegon terug te betalen.

Ten behoeve van de deelnemers werden deelnemingsrechten/participaties aangekocht in een beleggingsfonds van Aegon: het Spaarbeleg GarantieFonds ('het Garantiefonds'). Doordat Aegon het Garantiefonds gebruikte, heeft Aegon volgens de Vereniging haar mogelijkheden om kredieten te verstrekken en daarmee de mogelijkheid om renteopbrengsten te verkrijgen, vergroot. Opties hebben volgens de Vereniging in de bancaire wereld geen dekkingswaarde. Door de afnemers niet rechtstreeks in opties te laten beleggen, maar in participaties van het Garantiefonds, was het voor Aegon mogelijk voor 100% kredieten te verstrekken waarvoor zij een hoge rente in rekening bracht. Uitgaande daarvan en vanwege het risico van beleggen in opties, mag ook een hoog rendement worden verwacht. Dat hoge rendement diende evenwel redelijkerwijs uitgesloten te worden geacht. De Vereniging stelt in het verlengde hiervan dat de constructie van het Sprintplan onnodig duur was en de uitkering en garantie op de einddatum op een betere manier, althans tegen aanzienlijk lagere kosten, kon worden bereikt.

De Vereniging betoogt dat Aegon de afnemers niet juist heeft geïnformeerd over de risico's en de (realistisch) te verwachten rendementen van het Sprintplan.

Het hof overweegt als volgt. In deze procedure staat centraal of het Sprintplan valt onder het toepassingsbereik van de Wck en daarnaast of Aegon jegens afnemers heeft voldaan aan de op haar rustende informatie- en waarschuwingsverplichtingen. Om deze vragen goed te kunnen beantwoorden, is het noodzakelijk dat duidelijk is hoe het Sprintplan daadwerkelijk door Aegon is ingevuld en uitgevoerd. Het hof kan aan de hand van de door partijen verstrekte stukken (waaronder jaarrekeningen) niet afleiden wie het gelijk aan haar zijde heeft. Het hof heeft daarom behoefte aan nadere inlichtingen van partijen. Nu het gaat om de wijze waarop Aegon uitvoering heeft gegeven aan de Sprintplanovereenkomsten, is het aan haar om daarover nadere informatie te verstrekken. Aegon dient bij akte gespecificeerd en voor zover mogelijk met stukken onderbouwd duidelijk te maken op welke wijze het Garantiefonds de beschikking heeft gekregen over een bedrag gelijk aan de door de afnemers van het Sprintplan geleende bedragen en vervolgens hoe en voor welk bedrag het Garantiefonds tot belegging daarvan is overgegaan.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-05-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9564

Zaaknummer: 106.005.089/02a

Wetsartikelen: 3:305a BW 9 Wck, 29 Wck, 30 Wck en 33 lid 1 sub b Wck

RECHTSPRAAK

Woonbron Holding B.V. / Veka c.s.

Opheffing conservatoir beslag op aandelen. Verkoper van de aandelen is gerechtigd zich te beroepen op een voorbehoud dat zolang er geen ondertekend contract met de koper ligt, er geen sprake is van een (bindende) overeenkomst

Het geschil draait om de verkoop van het stoomschip 'Rotterdam', eigendom van Rederij De Rotterdam B.V. (hierna: de Rederij). Woonbron is houder van de aandelen in de Rederij. Veka c.s. heeft conservatoir beslag laten leggen op die aandelen. Zij meent de aandelen te hebben gekocht en wil voorkomen dat deze door Woonbron aan een ander worden geleverd, meer speciaal aan WestCord Hotels B.V. (hierna: WestCord), die door Woonbron wordt aangemerkt als koper van de aandelen. Woonbron vordert opheffing van het beslag. Incidenteel vordert Veka c.s. een veroordeling van Woonbron tot overlegging van de bescheiden betreffende de verkoop aan WestCord, althans de partij waarmee Woonbron stelt overeenstemming te hebben bereikt.

De voorzieningenrechter heeft de vordering tot opheffing van het beslag afgewezen. De voorzieningenrechter heeft als voorlopig oordeel gegeven dat tussen partijen een overeenkomst tot stand is gekomen die door Woonbron zal moeten worden nagekomen. Woonbron komt in hoger beroep op tegen het door de voorzieningenrechter gewezen vonnis d.d. 18 december 2012.

Het hof overweegt dat de grieven zich lenen voor gezamenlijke behandeling. Een aspect dat bij die bespreking van wezenlijk belang is, is dat Woonbron ervoor gekozen heeft om de onderhavige verkoping, die complex is en politieke gevoeligheid kent, te doen plaatsvinden volgens een veilingprocedure met daarbij externe begeleiding door KPMG. Bij een dergelijke procedure past als voorwaarde dat de verkoper zich het recht voorbehoudt om zonder opgave van redenen en zonder aansprakelijkheid de gesprekken en onderhandelingen met een gegadigde te verbreken zolang er geen ondertekend contract met deze partij ligt. Met dit voorschrift, dat er een contract moet zijn ondertekend, wordt afgeweken van het 'consensualisme' dat ten grondslag ligt aan artikel 6:271 lid 1 BW. Een dergelijke afwijking is

toegestaan.

Het hof kwalificeert de vordering van Veka c.s. echter als ondeugdelijk. Haar belang bij het niettemin handhaven van het beslag moet wijken voor het belang van Woonbron om vrijelijk te kunnen beschikken over de aandelen. Het beslag belemmert Woonbron bij het afstoten van het schip en bezorgt het schip bovendien een negatief imago. Het beslag wordt daarom opgeheven. De vordering die strekt tot het voorkomen van een hernieuwde beslaglegging zal worden toegewezen, net als de gevorderde uitvoerbaar verklaring bij voorraad. Nu (onder vernietiging van het bestreden vonnis) de vorderingen alsnog worden toegewezen heeft Veka c.s. te gelden als de in het ongelijk gestelde partij, reden waarom zij in de proceskosten wordt veroordeeld.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 07-05-2013

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2013:BZ9634

Zaaknummer: 200.120.756/01

Wetsartikelen: 6:271 lid 1 BW en 843a Rv

RECHTSPRAAK

Arth Holding/Hala Nederlandsche Lampenfabriek

De OK acht geen gegronde redenen aanwezig om aan een juist beleid dan wel een juiste gang van zaken van Hala te twijfelen. Het verzoek wordt derhalve afgewezen, terwijl tevens geen voorlopige voorziening gewezen zal worden

Verzoekster Arth Holding B.V. ('Arth Holding') heeft bij verzoekschrift de Ondernemingskamer verzocht bij beschikking een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van Hala Nederlandsche Lampenfabriek B.V. ('Hala') alsmede onder meer, bij wijze van een voorlopige voorziening, tot aanstelling van een onafhankelijk bestuurder. Arth Holding voert het volgende aan:

- (i) het bestuur van Hala is ernstig tekortgeschoten in de wijze waarop het Hala heeft geleid;
- (ii) het bestuur van Hala handelt in strijd met de statuten (zoals het door het bestuur zonder de vereiste goedkeuring van de ava opzeggen van de managementovereenkomst met Arth Holding);
- (iii) Hala misleidt Arth Holding als investeerder (Arth Holding stelt dat zij in Hala heeft geïnvesteerd in de veronderstelling gedurende langere tijd als statutair bestuurder aan Hala verbonden te zullen zijn, daarvoor een managementvergoeding te genieten en rendement te kunnen maken op haar investeringen, welke verwachtingen niet zijn uitgekomen als gevolg van onjuiste inlichtingen en handelingen).

Hala voert verweer. Hala heeft primair gesteld dat Arth Holding niet-ontvankelijk is in haar verzoek, omdat zij haar bezwaren, in strijd met artikel 2:349, eerste lid, BW, niet-tijdig schriftelijk kenbaar heeft gemaakt.

De Ondernemingskamer is van oordeel dat Arth Holding tijdig haar bezwaren tegen het beleid en de gang van zaken voldoende kenbaar heeft gemaakt.

Ten opzichte van (i): de Ondernemingskamer acht in het licht van de omstandigheden van het geval geen grond aanwezig om aan een juist beleid of de gang van zaken van Hala te twijfelen.

Ten opzichte van (ii): het niet in acht nemen van de wettelijke en (statutaire) bepalingen over het bijeenroepen van de algemene vergadering van aandeelhouders en het vragen van goedkeuring van bepaalde bestuursbesluiten is, gelet ook op de in dit verband door Hala beschreven gang van zaken in de betrekkelijk kleine door haar gedreven onderneming, niet zodanig ernstig dat aan een juist beleid of een juiste gang van zaken van Hala moet worden getwijfeld. Het feit dat het bestuur van Hala geen goedkeuring van de algemene vergadering van aandeelhouders heeft gevraagd voor de opzegging van de managementovereenkomst met Arth Holding, is geen grond voor toewijzing van het enquêteverzoek, reeds omdat het niet aannemelijk is dat die opzegging onder de reikwijdte van de statuten valt. Ter zake van het niet-nakomen van statutaire verplichtingen zou een onderzoek bovendien niet opportuun zijn, nu Hala heeft aangekondigd een algemene vergadering van aandeelhouders te houden, de aandeelhouders hiervan op de hoogte heeft gesteld en hen in de gelegenheid heeft gesteld agendapunten aan te dragen.

Ten opzichte van (iii): naar het oordeel van de Ondernemingskamer heeft Arth Holding haar stellingen niet voldoende geconcretiseerd. Zij heeft onvoldoende feiten en omstandigheden ten grondslag gelegd aan haar stelling dat zij zou zijn misleid ten gevolge van onjuiste mededelingen en onjuiste handelingen door Hala.

De slotsom is dat de Ondernemingskamer geen gegronde redenen aanwezig acht om aan een juist beleid dan wel een juiste gang van zaken van Hala te twijfelen. Het verzoek zal derhalve worden afgewezen, terwijl tevens geen voorlopige voorziening gewezen zal worden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-04-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9685

Zaaknummer: 200.121.151/01 OK

Wetsartikelen: 2:349 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Stichting IJshal Leiden / T

Aansprakelijkstelling onbezoldigde stichtingbestuurder ex artikel 2:9 BW. Beroep op verleende finale kwijting en decharge: bewijsopdracht. Terzijdestelling van een statutaire bepaling die handelen met tegenstrijdig belang door een bestuurder verbiedt is mogelijk – hoewel niet statutair geregeld: unaniem besluit van de overige bestuurders is daarvoor vereist. In geval van aansprakelijkheid onbehoorlijke taakvervulling: welke schade lijdt de stichting?

T was gedurende vele jaren onbezoldigd bestuurslid van Stichting IJshal Leiden. Hij bekleedde de functie van penningmeester. T was werkzaam als directeur en medeaandeelhouder van Adams Management Services B.V. (Adams). Adams heeft verschillende werkzaamheden gefactureerd bij de stichting voor in totaal ruim € 25.000. De facturen hebben onder meer betrekking op de begeleiding bij aankoop van een nieuwe Zamboni ijsdweilmachine en overleg met de brandweer over intrekking van de vergunning. De stichting vordert van T de door de stichting aan Adams betaalde som van de facturen als schadevergoeding. Grondslag van de vordering is onbehoorlijke taakvervulling van T (art. 2:9 BW), althans onrechtmatige daad (art. 6:162 BW). De stichting beroept zich erop dat zij niet bevoegdlijk vertegenwoordigd werd bij het geven van de opdracht aan Adams voor het verrichten van genoemde werkzaamheden. Bovendien wijst de stichting erop dat in haar statuten expliciet is bepaald dat bestuurders niet betrokken mogen zijn bij de levering van diensten aan de stichting. Zij stelt dat medebestuursleden W en V niet betrokken zijn geweest bij besluitvorming over het geven van de opdracht aan Adams. Bovendien, stelt de stichting, zijn de gefactureerde bedragen buiten proportie. Daartegenover stelt T dat het voltallige bestuur gekend is in het geven van de opdracht aan Adams en wist dat voor de werkzaamheden een commercieel tarief zou worden gerekend. Er is door Adams behoorlijk wat werk verzet, zowel ten aanzien van de aankoop, financiering en inruil van de ijsdweilmachine, als met betrekking tot de dreigende intrekking van de gebruikersvergunning. T beroept zich op de hem verleende decharge, doordat het bestuur van de stichting de jaarrekening 2007/2008 heeft goedgekeurd. Bovendien, voert T aan, is hem finale kwijting verleend toen hij in augustus 2009 namens

Adams de helft van een andere factuur crediteerde.

De rechtbank zal alleen spreken over het verwijt van onbehoorlijke taakvervulling. Bij de beoordeling van het gestelde onrechtmatig handelen van T zal immers, gezien HR 2 maart 2007, LJN AZ3535 (Holding Nutsbedrijf Westland NV), evenzeer als 'drempel' voor aansprakelijkheid de voor onbehoorlijke taakvervulling gehanteerde norm van ernstige verwijtbaarheid moeten worden toegepast. Ten aanzien van de door T gestelde finale kwijting, oordeelt de rechtbank dat het aan T is om te bewijzen dat tijdens het gesprek met de stichting bevoegdlijk finale kwijting is verleend, en dat die kwijting ook zag op de drie facturen. Het is eveneens aan T om te bewijzen dat de stichting de jaarrekening daadwerkelijk heeft goedgekeurd. Gelet op het verstrekkende gevolg van decharge, is vereist dat een expliciet goedkeuringsbesluit over het betreffende boekjaar wordt genomen. T zal eveneens moeten bewijzen dat het voltallige bestuur bij de goedkeuring van de jaarrekening wist of behoorde te weten dat in het betreffende boekjaar door Adams werkzaamheden waren verricht voor de stichting en wat, althans in welke orde van grootte, daarvoor door Adams is gefactureerd. Bestuurders moeten zich tijdens de vergadering bewust zijn geweest dat ze T dechargeerden ter zake van de betalingen aan de aan hem gelieerde vennootschap Adams, voor de door deze gefactureerde werkzaamheden. Als T hier niet in slaagt, zou hij niettemin van aansprakelijkheid jegens de stichting verschoond kunnen blijven als hij kan bewijzen dat het gehele bestuur op de hoogte was van de door Adams voor commercieel tarief in rekening gebracht werkzaamheden van T. Hoewel de statuten geen uitzonderingsregeling bevatten, moet – in het kader van een redelijke en voor de hand liggende uitleg van die bepaling – worden aangenomen dat T als penningmeester wél namens de stichting zaken kon doen met de aan T gelieerde vennootschap, Adams, op basis van een commercieel tarief, mits alle overige bestuurders – die een dergelijk tegenstrijdig belang niet hadden – daarmee op voorhand unaniem hebben ingestemd. Op deze wijze zou, naar het oordeel van de rechtbank, ontheffing van het tegenstrijdig belang-verbod kunnen worden verleend. En voor zover over deze benadering van de rechtbank anders gedacht zou (kunnen) worden, dan geldt dat – als voldaan is aan de zojuist genoemde voorwaarden – T omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan moet worden aangenomen dat het gewraakte handelen in strijd met de statutaire bepaling niet een ernstig verwijt oplevert (HR 29 november 2002, LJN AE7011 Schwandt/Berghuizer Papierfabriek). Hoewel de regel, naar het oordeel van de rechtbank, zal zijn dat een onbezoldigd bestuur van een stichting alle werkzaamheden om niet verricht, is zeer wel denkbaar dat de bijzondere aard van de werkzaamheden en – zoals in dit geval – het feit dat werkzaamheden per se tijdens kantooruren verricht moeten worden, de toekenning van een commerciële vergoeding aan een (BV van de) bestuurder kan rechtvaardigen. Dat zal zich in het bijzonder kunnen voordoen als geen andere, kosteloze, oplossing om de belangen van de stichting naar behoren te behartigen, voorhanden is. Bij de beantwoording van de vraag

of sprake is van 'schade' bij de stichting, moet beoordeeld worden of er een andere, kosteloze oplossing mogelijk was en – zo neen – wat, onder de gegeven omstandigheden, een redelijke vergoeding was voor de verrichte werkzaamheden, gezien de aard van de werkzaamheden en de tijdsbesteding die ze vergden. Het ligt op de weg van de stichting haar stellingen op dit punt te preciseren. Het staat derhalve zeker niet vast dat de stichting de factuurbedragen integraal als schade zal kunnen vorderen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 24-04-2013

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2013:BZ9375

Zaaknummer: C/09/435027 / HA ZA 13-50

Wetsartikelen: 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Clëntenraad/Stichting Ilmarinen

De Ondernemingskamer wijst het verzoek van de cliëntenraad tot een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Ilmarinen af

De cliëntenraad heeft de Ondernemingskamer onder andere verzocht bij beschikking een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van Ilmarinen over de periode vanaf 1 januari 2010.

Ten aanzien van de kritiek van de cliëntenraad op het financiële en operationele beleid van Ilmarinen overweegt de Ondernemingskamer als volgt. Ilmarinen heeft bevestigd dat haar financiële situatie zorgwekkend is. Het enkele feit dat zij in 2011 verlieslijdend was en er voor 2012 een tekort is begroot, vormt echter nog geen gegronde reden om te twijfelen aan een juist beleid. De cliëntenraad heeft naar het oordeel van de Ondernemingskamer onvoldoende aannemelijk gemaakt dat het bestuur niet met het vereiste gevoel voor urgentie heeft geopereerd. De Ondernemingskamer verwierpt de op het operationele en financiële beleid van Ilmarinen gerichte bezwaren van de cliëntenraad.

Verder overweegt de Ondernemingskamer dat het bestuur van Ilmarinen onvoldoende oog heeft gehad voor de wettelijke bevoegdheden van de cliëntenraad en diens taak de gemeenschappelijke belangen van cliënten te behartigen. Het bestuur dient met het oog op de uitoefening daarvan de cliëntenraad tijdig alle inlichtingen en gegevens te verstrekken die hij voor de vervulling van zijn taak redelijkerwijs nodig heeft. Verstrekking van die informatie dient – anders dan Ilmarinen kennelijk veronderstelt – niet (steeds) af te hangen van verzoeken van de cliëntenraad daartoe. Ook het verwijt dat het bestuur de cliëntenraad onvoldoende heeft gefaciliteerd is terecht opgeworpen in die zin dat Ilmarinen zonder goede reden geen gehoor heeft gegeven aan het meermaals gedane verzoek van de cliëntenraad om adresgegevens van de ouders/cliëntvertegenwoordigers te ontvangen teneinde met hen in contact te kunnen komen.

De houding van de raad van toezicht ten aanzien van de steeds diepere kloof tussen bestuur en cliëntenraad roept eveneens vragen op. Gelet op het belang dat de cliëntenraad als belangenbehartiger van degenen ten behoeve van wie Ilmarinen werkzaam is (art. 1 lid 1

aanhef en onder d WMCZ) de medezeggenschap adequaat kan uitoefenen, had van de raad van toezicht in maart 2012 verwacht mogen worden dat hij een meer actieve rol op zich genomen had ter bevordering van het herstel van goede medezeggenschapverhoudingen en het niet liet bij een terugverwijzing naar het bestuur.

Tot slot heeft de cliëntenraad aangevoerd dat – met betrekking tot zijn samenstelling en de benoeming van leden daarin – het bestuur ten onrechte heeft geweigerd de drie kandidaat-leden te benoemen en dat het bestuur ten onrechte de samenwerkingsovereenkomst heeft opgezegd. Gelet op de feiten en omstandigheden acht de Ondernemingskamer de handelwijze van het bestuur door niet mee te werken aan benoeming van de drie voorgedragen kandidaat-leden zonder daarbij ook het aftreden van de huidige leden Biesterbos en Nijenhuis te betrekken, echter niet zo onbegrijpelijk dat die een gegronde reden voor twijfel aan een juist beleid oplevert.

Hetgeen de Ondernemingskamer hiervoor heeft overwogen, levert op een aantal onderdelen wel gegronde redenen op om aan een juist beleid te twijfelen. Niettemin acht de Ondernemingskamer een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Ilmarinen niet op haar plaats. Zij overweegt daartoe als volgt.

Allereerst gaat de Ondernemingskamer ervan uit, dat deze beschikking op een aantal voor de cliëntenraad aan de orde gestelde punten klaarheid schept en in zoverre onderzoek niet meer nodig is. Voorts heeft de cliëntenraad meegedeeld dat het hem in deze procedure voornamelijk te doen is om de zorgelijke financiële situatie van Ilmarinen en de wijze waarop het bestuur daarin opereert. In de bezwaren van de cliëntenraad op die onderdelen ziet de Ondernemingskamer echter – afgezien van de informatievoorziening – geen of onvoldoende reden tot twijfel aan een juist beleid. Voorts zal met de benoeming in de cliëntenraad van de vijf kandidaten die zich hebben aangemeld, de sinds begin 2012 verstoorde verhouding met het bestuur naar verwachting kunnen herstellen. Duidelijkheid over de op de cliëntenraad toepasselijke regeling(en) kan daarbij een belangrijke rol spelen. De Ondernemingskamer gaat er voorts van uit dat de informatieverstrekking door het bestuur aan de cliëntenraad structureel zal verbeteren, nu Ilmarinen zelf het tekortschieten in het verleden op dat vlak (deels) onderschrijft. Op grond hiervan acht de Ondernemingskamer aldus – na afweging van alle bij Ilmarinen en het door haar in stand gehouden zorgcentrum betrokken belangen, waaronder haar financiële positie – een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Ilmarinen niet geraten, en zal zij het daarop gerichte verzoek van de cliëntenraad afwijzen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-04-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9692

Zaaknummer: 200.114.757/01 OK

Wetsartikelen: 2:345 BW

RECHTSPRAAK

Ondernemingsraad van NCRV / NCRV

Bezwaren ondernemingsraad tegen besluit van de NCRV. Geen sprake van een impliciet besluit. Een aantal aspecten van het besluit is afdoende toegelicht. De Ondernemingskamer oordeelt echter dat de NCRV niet, althans niet afdoende heeft gereageerd op verzoeken van de ondernemingsraad om informatie, zodat de NCRV na afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid tot het bestreden besluit had kunnen komen

In het najaar van 2010 heeft het kabinet bezuinigingen ten aanzien van de landelijke publieke omroep aangekondigd. Met ingang van 2016 is er slechts ruimte voor maximaal acht publieke omroeporganisaties. Ter invulling van die plaatsen hebben de KRO en de NCRV ingestemd met de fusie van hun bedrijfsorganisaties tot één nieuw omroepbedrijf.

De ondernemingsraad van de NCRV heeft de Ondernemingskamer verzocht te verklaren dat de NCRV bij afweging van alle betrokken belangen niet in redelijkheid heeft kunnen komen tot haar besluit van 7 november 2012 met betrekking tot drie deelbesluiten 'inzake fusie van bedrijfsorganisaties KRO en NCRV op hoofdlijnen'. De ondernemingsraad heeft bij wijze van voorziening verzocht aan de NCRV op te leggen voornoemd besluit in te trekken.

De ondernemingsraad heeft, ter onderbouwing van haar verzoek, aangevoerd dat de NCRV en de KRO zich reeds zo aan elkaar verbonden hebben over de inrichting van de nieuwe organisatie, dat het door de ondernemingsraad uitgebrachte advies op voorhand niet meer van wezenlijke invloed kon zijn op het te nemen besluit. Daarnaast heeft de ondernemingsraad gesteld dat de NCRV niet, althans niet afdoende heeft gereageerd op verzoeken van de ondernemingsraad om informatie. Tot slot heeft de ondernemingsraad gesteld dat de NCRV zijn verzoeken om wijzigingen in het voorgenomen besluit aan te brengen, onbeantwoord heeft gelaten, dan wel zonder adequate motivering terzijde heeft geschoven.

De NCRV heeft zich tegen de stellingen van de ondernemingsraad verweerd en verzocht de verzoeken af te wijzen.

De Ondernemingskamer oordeelt allereerst dat weliswaar in het bestreden besluit is opgemerkt dat de NCRV niet vrij is om over bepaalde zaken 'eigenstandig' met de ondernemingsraad te onderhandelen, maar die opmerking moet naar het oordeel van de Ondernemingskamer aldus worden uitgelegd dat het de bestuurders van de KRO en de NCRV wel vrij staat om een eventueel advies van de betrokken ondernemingsraden in het definitieve besluit te verwerken.

De Ondernemingskamer overweegt vervolgens dat het de NCRV in beginsel vrij staat om de besluitvorming en daarmee de advisering door de ondernemingsraad over de fusie tussen de bedrijfsorganisaties van de KRO en NCRV in fases vorm te geven, met dien verstande dat de NCRV als ondernemer primair verantwoordelijk is voor het goede verloop van het medezeggenschapstraject. Fasering mag er niet toe leiden dat de ondernemer zich in de eerste fase van de besluitvorming op het standpunt stelt dat bedenkingen van de ondernemingsraad tegen het voorgenomen besluit of vragen met betrekking tot het besluit 'te vroeg' naar voren worden gebracht en in een latere fase aan de ondernemingsraad tegenwerpt dat die bedenkingen en vragen 'te laat' komen, gelet op het reeds genomen (deel)besluit in een eerdere fase.

De ondernemingsraad heeft verder gesteld dat hen ten onrechte stukken zijn onthouden die voor een adequate advisering met betrekking tot de onderhavige deelbesluiten noodzakelijk zijn. Zo was geen financiële onderbouwing verstrekt en ontbrak een overzicht met betrekking tot de gevolgen voor het personeel. Deze bezwaren acht de Ondernemingskamer gegrond. De in de betreffende adviesaanvraag opgenomen tekst is zodanig vaag dat de ondernemingsraad met recht vragen kon formuleren en om nadere financiële informatie kon vragen. De NCRV heeft ten onrechte nagelaten daarop afdoende in te gaan. De verweren van de NCRV worden niet gevolgd.

De ondernemingsraad is aldus niet in de gelegenheid gesteld bepaalde aspecten in zijn advisering te betrekken, terwijl het besluit onmiskenbaar gevolgen voor het personeel heeft. Daarmee heeft de NCRV tevens in strijd gehandeld met het voorschrift van artikel 25 lid 3 WOR waarin de ondernemer wordt opgedragen overzicht te verstrekken van de gevolgen die het besluit, naar te verwachten valt, voor de in de onderneming werkzame personen zal hebben en van de naar aanleiding daarvan voorgenomen maatregelen. Ten slotte schiet het besluit tekort ten aanzien van de vereiste duidelijkheid over de wijze waarop de medezeggenschap gelet op de fasering tot haar recht kan komen.

De Ondernemingskamer verklaart kort gezegd dat de NCRV bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het bestreden besluit had kunnen komen, legt aan de NCRV de verplichting op het besluit in te trekken en de gevolgen van het besluit ongedaan te maken

en verbiedt de NCRV handelingen te verrichten of te doen verrichten ter uitvoering van het besluit.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-04-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9689

Zaaknummer: 200.118.094/01 OK

Wetsartikelen: 25 WOR

RECHTSPRAAK

W.K. Scherpenzeel Pensioen B.V. / Königsberg B.V.

Bezwaren tegen de wijze waarop de vereffenaar zijn taken uitoefent kunnen slechts tot ontheffing uit zijn functie leiden indien de vereffenaar kennelijk onredelijk heeft gehandeld of – naar redelijkerwijs te verwachten is – zal handelen. In het onderhavige geval is hier geen sprake van

In september 2010 heeft de Ondernemingskamer een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van Königsberg en een aantal onmiddellijke voorzieningen getroffen. Nadat het onderzoeksverslag was gedeponereerd, heeft de Ondernemingskamer op verzoek van Scherpenzeel Pensioen c.s. op grond van artikel 2:355 BW Rohn Holding als bestuurder van Königsberg ontslagen en drs. H.C. van Eyck van Heslinga tot bestuurder van Königsberg benoemd. Daarnaast werd Van Eyck van Heslinga benoemd tot beheerder van enkele aandelen in Königsberg. Rohn Holding c.s. hebben tevergeefs cassatieberoep tegen deze beschikking ingesteld.

Bij beschikking van 4 juli 2012 heeft de Ondernemingskamer Königsberg ontbonden, Van Eyck van Heslinga ontheven uit zijn taak van bestuurder en beheerder van de aandelen en mr. Spigt benoemd tot vereffenaar van Königsberg en tot beheerder van de aandelen in Königsberg. Mr. Spigt heeft aan Scherpenzeel Pensioen c.s. en aan Rohn c.s. laten weten dat hij voornemens was aangifte tot faillietverklaring van Königsberg te doen (art. 2:23a lid 4 BW).

Scherpenzeel Pensioen c.s. hebben de Ondernemingskamer in de onderhavige procedure, kort gezegd, verzocht mr. Spigt te ontheffen uit zijn functies van vereffenaar en van beheerder van de aandelen. Scherpenzeel Pensioen c.s. zijn van mening dat het voornemen om het faillissement aan te vragen onjuist is omdat Scherpenzeel Pensioen c.s. feitelijk de enige schuldeisers van Königsberg zouden zijn. Rohn Holding c.s. hebben verzocht het verzoek af te wijzen. Mr. Spigt heeft op de voet van artikel 2:357 lid 5 BW een verslag aan de Ondernemingskamer toegezonden.

De Ondernemingskamer overweegt dat de door haar benoemde vereffenaar zijn taak in

beginsel zelfstandig verricht. Bezwaren tegen de wijze waarop de vereffenaar zijn taken uitoefent, kunnen slechts leiden tot ontheffing van de vereffenaar uit zijn functie door de Ondernemingskamer, indien de vereffenaar kennelijk onredelijk heeft gehandeld of – naar redelijkerwijs te verwachten is – zal handelen. In het onderhavige geval zullen de schulden van Königsberg haar baten vermoedelijk overtreffen en stemmen niet alle bekende schuldeisers in met voortzetting van de vereffening buiten faillissement. De opvatting van mr. Spigt dat hij als vereffenaar aangifte tot faillietverklaring dient te doen is in dat verband niet kennelijk onredelijk. Het verzoek van Scherpenzeel Pensioen c.s. wordt reeds daarom afgewezen.

Ook het standpunt van mr. Spigt dat hij niet bereid is om mee te werken aan verrekening van een vordering van Rohn c.s. op Königsberg met een vordering van Königsberg op Rohn c.s. wegens mogelijke bestuurdersaansprakelijkheid, is in de ogen van de Ondernemingskamer niet kennelijk onredelijk.

Omdat Königsberg niet beschikt over voldoende middelen en er geen redelijk uitzicht bestaat op verhaalsmogelijkheden op Rohn c.s., is het standpunt van mr. Spigt dat hij onvoldoende heil ziet in het starten van een procedure uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid tegen Rohn c.s. evenmin kennelijk onredelijk.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 11-04-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9687

Zaaknummer: 200.087.317 / 04 OK

Wetsartikelen: 2:355 BW, 2:356 BW, 2:357 lid 5 BW en 2:23a lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Redelaar/STN

De Ondernemingskamer beveelt op verzoek van Redelaar een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van STN over de periode vanaf 1 januari 2007 tot en met 14 januari 2013 vanwege een impasse waardoor de afa van STN niet meer tot besluiten kan komen

Redelaar, Bilton en Dentith zijn bestuurders van STN. De aandelen in STN worden voor 50% gehouden door Redelaar en voor 50% door Hyksos N.V. De aandelen in Hyksos N.V. worden voor 50% gehouden door Redelaar en voor 50% door SG. Redelaar heeft de Ondernemingskamer onder andere verzocht bij beschikking een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van STN. Redelaar heeft aan haar stelling dat er gegronde redenen zijn voor twijfel aan een juist beleid van STN en dat onmiddellijke voorzieningen dienen te worden getroffen ten grondslag gelegd dat STN zich om oneigenlijke redenen verzet tegen het uitkeren van dividend. Mede ten gevolge van dit dividendbeleid is de verstandhouding tussen Redelaar enerzijds en Bilton en Dentith anderzijds op bestuursniveau ernstig verstoord. Bovendien heeft Hyksos N.V. geen bestuurder meer, waardoor op aandeelhoudersniveau een patstelling is ontstaan en geen besluitvorming meer mogelijk is. Voorts heeft zij aangevoerd dat Bilton en Dentith niet tot bestuurder zijn benoemd in een algemene aandeelhoudersvergadering. Voor zover zij rechtsgeldig zijn benoemd, verwijt zij hen dat zij besluitvorming die behoort plaats te vinden in de algemene aandeelhoudersvergadering van STN, overhevelen naar het bestuur van STN, waarin zij een meerderheid hebben. Onder meer om die reden dienen de besluiten in de bestuursvergadering van 28 november 2012 te worden geschorst, aldus Redelaar. Bilton c.s. hebben aangevoerd, dat tussen Redelaar en SG een langlopend conflict bestaat en dat zich een impasse voordoet op aandeelhoudersniveau. Ook volgens hen is dit een onwenselijke situatie. Ter terechtzitting hebben zij hun verweerschrift in die zin verduidelijkt dat zij zich aansluiten bij het verzoek van Redelaar tot het gelasten van een onderzoek, zij het dat zij daarin met name de rol van Redelaar nader onderzocht wensen te zien.

De Ondernemingskamer overweegt als volgt. Ter terechtzitting is komen vast te staan dat partijen weliswaar van mening verschillen over het antwoord op de vraag aan wie het een en

ander te wijten is, maar dat zij het er over eens zijn dat de verhoudingen tussen hen in de algemene vergadering van aandeelhouders hebben geleid tot een situatie die zij aanduiden als een impasse. Zij menen, ieder op andere gronden, dat een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van STN noodzakelijk is. Naar het oordeel van de Ondernemingskamer blijkt uit de gedingstukken en het ter terechtzitting verhandelde genoegzaam dat die conclusie gegrond is. Gebleken is dat de algemene vergadering van aandeelhouders van STN niet meer tot besluiten kan komen. Ook de hierna te bespreken aanhoudende onenigheid over de aandeelhoudersverhoudingen en over de samenstelling en bevoegdheden (van de leden) van het bestuur verstoren de vennootschappelijke verhoudingen ernstig. Er bestaat geen uitzicht op verbetering van deze verhoudingen. Genoemde omstandigheden leveren gegronde redenen op om aan een juist beleid (en een juiste gang van zaken) te twijfelen en de Ondernemingskamer zal dan ook een onderzoek bevelen naar het beleid en de gang van zaken van STN met ingang van 2007, zoals verzocht.

Ten aanzien van het door STN gevoerde dividendbeleid is de Ondernemingskamer van oordeel dat het hier niet gaat om een situatie waarin langdurig geen dividend is uitgekeerd.

Voorts heeft Redelaar gesteld dat Bilton en Dentith niet op rechtsgeldige wijze tot bestuurder van STN zijn benoemd. De Ondernemingskamer acht die stelling niet aannemelijk. De Ondernemingskamer gaat er derhalve voorshands van uit dat Bilton en Dentith bestuurders zijn van STN.

De Ondernemingskamer ziet aanleiding om onmiddellijke voorzieningen te treffen in het bestuur. Redengevend daartoe is dat de onderlinge verstandhouding tussen Redelaar enerzijds en Bilton en Dentith anderzijds ernstig is verstoord, dat beide laatstgenoemden 'een vinger in de pap' willen hebben, maar dat onduidelijk is hoe zich dat verhoudt tot een taakverdeling die recht doet aan het feit dat de vergunning die DNB heeft afgegeven gekoppeld is aan de persoon van Redelaar, die steeds als bestuurder verantwoordelijk is geweest voor de (dagelijkse) uitoefening van het trustbedrijf. De Ondernemingskamer ziet hierin aanleiding om de besluiten die zijn genomen in de bestuursvergadering van 28 november 2012 te schorsen en een bestuurder te benoemen met volledige vertegenwoordigingsbevoegdheid, die in alle gevallen een beslissende stem zal hebben (derhalve ook indien zijn stem afwijkt van die van de gezamenlijke overige bestuurdersleden). De geschorste besluiten kunnen desgewenst opnieuw aan de orde worden gesteld. Tevens zal de Ondernemingskamer ingrijpen door alle aandelen die Hyksos N.V. houdt in STN, minus één aandeel, en alle aandelen die Redelaar houdt in STN, minus één aandeel, ten titel van beheer over te dragen aan een door de Ondernemingskamer te benoemen beheerder van aandelen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 05-04-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9690

Zaaknummer: 200.120.026/01 OK

Wetsartikelen: 2:345 BW

RECHTSPRAAK

Stichting Agrico / 'Agrico' Coöperatieve Handelsvereniging

De Ondernemingskamer concludeert dat geen sprake is van gegronde redenen om aan een juist beleid van Agrico te twijfelen en wijst het verzoek van de Stichting af. Het bestuur is de bestuurlijke vrijheid die het heeft niet te buiten gegaan

Verzoekster Stichting Gedupeerde Leden Agrico (hierna: 'de Stichting') heeft bij verzoekschrift de Ondernemingskamer verzocht een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van 'Agrico' Coöperatieve Handelsvereniging voor Akkerbouwgewassen U.A. (hierna: 'Agrico') 'in de gehele omvang daarvan' en in ieder geval met betrekking tot een besluit om de industrieaardappel-activiteiten aan Aviko Potato B.V. (hierna: 'Aviko') over te dragen (hierna: 'het Besluit').

De bezwaren van de Stichting tegen het beleid van Agrico betreffen (de totstandkoming van) het Besluit, waarbij zij in de eerste plaats wijzen op de volgens haar zeer gebrekkige informatieverstrekking door Agrico daarover en in de tweede plaats het gegeven dat het Besluit de leden/industrieaardappeltelers op onaanvaardbare wijze in hun belangen schaadt en daarom strijdig is met de redelijkheid en billijkheid die Agrico jegens al haar leden in acht moet nemen.

Agrico voert verweer. Primair stelt zij dat de Stichting niet in haar verzoek kan worden ontvangen omdat zij niet voldoet aan het vereiste van artikel 2:346 lid 1 onder a BW, inhoudende dat de leden voor wie zij optreedt ten minste 10% van het ledental van Agrico uitmaken, althans dat onduidelijk is hoeveel leden/telers zij vertegenwoordigt en aldus niet kan worden vastgesteld dat zij aan dit vereiste voldoet.

De OK stelt vast dat de Stichting voldoet aan de vereisten van artikel 3:305a BW en in zoverre bevoegd is namens degenen wier belangen zij behartigt op te treden. Agrico heeft dit ook niet betwist. Wat betreft het primaire verweer overweegt de Ondernemingskamer als volgt. Agrico heeft bij pleidooi gesteld dat van de 158 uiteindelijk bij de Stichting aangemelde personen Agrico er 17 niet als lid erkende of herkende. Deze 17 personen heeft zij niet bij naam genoemd en zij heeft niet een ledenlijst overgelegd. Nu zij voorts echter heeft geweigerd om de Stichting

inzage te geven in het lidmaatschapsregister en de onderliggende ledenkaarten, is de Ondernemingskamer van oordeel dat het op de weg van Agrico had gelegen om voldoende duidelijk en concreet te specificeren wie van de door de Stichting genoemde personen zij, om welke reden niet als lid of volmachtgever erkent. Dit heeft zij nagelaten. Nu Agrico wel heeft erkend dat in elk geval 144 van de bij de Stichting aangemelde personen haar leden betreffen en dat 141 daarvan zich tijdig en op de juiste wijze bij de Stichting hebben aangemeld, houdt de Ondernemingskamer het ervoor dat de Stichting in deze zaak ten minste 10% van de leden van Agrico vertegenwoordigt.

Wat betreft de verdere inhoudelijke beoordeling stelt de Ondernemingskamer het volgende voorop. Bij een grote coöperatie met een inrichting zoals die door Agrico is gekozen (en waarbij de ledenraadvergadering – statutair – als hoogste vertegenwoordigend orgaan van de leden is ingesteld), is het aan het bestuur/de leiding van de onderneming om het (strategische) bedrijfsbeleid te vormen en uit te voeren of te doen uitvoeren.

Dat daarbij van tijd tot tijd – al of niet cruciale – keuzes (moeten) worden gemaakt, dat het bestuur over het een en ander verantwoording aan de leden aflegt in de ledenraadvergadering en dat de omstandigheid dat (een) bepaalde (groep) leden zich niet in dat beleid en/of de daarbij gemaakte keuzes van het bestuur kunnen vinden, levert niet als zodanig een gegronde reden op om aan de juistheid van dat bedrijfsbeleid of aan een juiste gang van zaken in de onderneming te twijfelen. Het is evenzeer aan het bestuur/de leiding van de onderneming om de zich in dit verband voordoende risico's te inventariseren, deze te wegen en te beoordelen en zo nodig in verband daarmee maatregelen te treffen. Bij dit alles geniet het bestuur/de leiding van de onderneming een grote mate van vrijheid; eerst indien sprake is van een zodanig handelen dat geen redelijk handelend ondernemer in dezelfde omstandigheden aldus zou hebben gehandeld, is sprake van handelen dat in strijd komt met elementaire beginselen van verantwoord ondernemerschap.

De Ondernemingskamer stelt vast dat de wijze waarop het besluit om de industrieaardappel-activiteiten van Agrico af te stoten en om daarbij met Aviko in zee te gaan, tot stand is gekomen in overeenstemming met hetgeen daaromtrent in de statuten van Agrico is bepaald. Meer in het bijzonder was het bestuur van Agrico niet gehouden daarvoor voorafgaand goedkeuring te vragen aan de raad van beheer dan wel de ledenraad, en evenmin, om al haar leden dan wel uitsluitend de leden/industrieaardappeltelers bij het besluitvormingsproces te betrekken of tevoren te raadplegen.

In hoeverre het Besluit vanuit commercieel oogpunt juist of efficiënt is geweest, is vooral een kwestie van appreciatie en van ondernemersbeleid, in de beoordeling waarvan de Ondernemingskamer in beginsel en in casu niet zal treden nu zij niet enige aanwijzing heeft

gevonden dat het bestuur zijn taak in dit opzicht heeft miskend of niet naar behoren heeft vervuld dan wel anderszins met het oog op de belangen van de bij de (onderneming van de) coöperatie betrokkenen onredelijk of onbegrijpelijk heeft gehandeld. In het bijzonder acht de Ondernemingskamer aannemelijk geworden dat weinig of geen alternatieven voorhanden waren voor het Besluit. Naar het oordeel van de Ondernemingskamer kan niet worden gezegd dat het bestuur met het nemen van het Besluit de vrijheid die het te dezen heeft, te buiten is gegaan.

De Ondernemingskamer is voorts van oordeel dat de besluitvorming niet onzorgvuldig of onvoldoende doordacht is geweest. Al met al komt de Ondernemingskamer tot de slotsom dat de wijze waarop het Besluit tot stand is gekomen niet gebrekkig is en dat het Besluit, gelet op de inhoud daarvan, niet onverenigbaar is met de redelijkheid en billijkheid die Agrico jegens haar leden in acht te nemen heeft.

De Ondernemingskamer concludeert dat geen sprake is van gegronde redenen om aan een juist beleid van Agrico te twijfelen en wijst het verzoek van de Stichting af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 05-04-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9661

Zaaknummer: 200.115.839/01 OK

Wetsartikelen: 2:346 lid 1 onder a BW en 3:305a BW

RECHTSPRAAK

Jalloh Diamond Holding / New Look Holding c.s.

Ontvankelijkheid bij de Ondernemingskamer. In het onderhavige geval is sprake van een economische en organisatorische eenheid. Om die reden is verzoekster, ondanks het feit dat zij geen aandelen in een van de verwerende vennootschappen bezit, toch ontvankelijk. Gegronde redenen om aan een juist beleid te twijfelen, aanhouding aanwijzing onderzoeker. Voorlopige voorzieningen

Jalloh Diamond Holding B.V., houder van 45% van de aandelen in New Look Holding B.V., heeft de Ondernemingskamer verzocht een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van New Look Holding en New Look Hair B.V., waarvan New Look Holding enig aandeelhouder en bestuurder is (hierna gezamenlijk: New Look Holding c.s.) Jalloh Diamond Holding heeft daarbij diverse onmiddellijke voorzieningen voor de duur van het geding verzocht. Da Tong Holding B.V., houder van 55% van de aandelen in New Look Holding en thans tevens enig (indirect) bestuurder van New Look Holding c.s., en haar enig aandeelhouder en bestuurder Wu hebben de Ondernemingskamer verzocht het verzoek af te wijzen.

Jalloh Diamond Holding heeft haar verzoek gebaseerd op de stelling dat er gegronde redenen zijn voor twijfel aan het beleid van New Look Holding c.s. De door Jalloh Diamond Holding aan Wu verweten gedragingen komen er kort gezegd op neer dat hij zijn positie als uiteindelijk verantwoordelijke bestuurder voor de financiële gang van zaken misbruikt door New Look Holding c.s. op te offeren ten behoeve van zijn daarmee concurrerende eigen handel met de vennootschappen S.W. Hair en Best Hair & Cosmetics, twee vennootschappen waarin Wu (indirect) enig aandeelhouder en bestuurder is.

Wu en Da Tong Holding hebben gesteld dat Jalloh Diamond Holding niet ontvankelijk is met betrekking tot haar verzoeken die zien op New Look Hair, omdat zij geen aandelen in die vennootschap zou houden. De Ondernemingskamer verwerpt dit beroep, omdat New Look Holding en New Look Hair samen een economische en organisatorische eenheid onder gemeenschappelijke leiding vormen. Ook wat betreft de samenstelling van de onderscheiden

besturen is er naar het oordeel van de Ondernemingskamer sprake van een vrijwel volledige personele unie. New Look Hair heeft hierbij geen zelfstandig bepaald en gevoerd bestuursbeleid.

Tussen partijen is het niet in geschil dat de financiële administratie van New Look Holding c.s. tekort schiet, ook is het voor de Ondernemingskamer duidelijk dat er een groot wantrouwen tussen Jah (enig aandeelhouder en bestuurder van Jalloh Diamond Holding) en Wu bestaat. Als gevolg van de opstelling van partijen liggen de activiteiten van New Look Holding c.s. thans stil.

Uit de feiten volgt volgens de Ondernemingskamer dat er gegronde redenen zijn om te twifelen aan een juist beleid en de gang van zaken van New Look Holding c.s. Om die reden beveelt de Ondernemingskamer een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken, welk onderzoek zich mede op een aantal specifieke door de Ondernemingskamer genoemde onderwerpen moet richten. Daarnaast noopt de toestand van de vennootschap naar het oordeel van de Ondernemingskamer tot het schorsen van Da Tong Holding als bestuurder van New Look Holding en het in haar plaats benoemen van een derde persoon tot bestuurder. Omdat, met behulp van deze bestuurder, mogelijk een schikking kan worden bereikt, houdt de Ondernemingskamer de aanwijzing van de onderzoeker aan, totdat een van de partijen verzoekt om aanwijzing van een onderzoeker.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 02-04-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9688

Zaaknummer: 200.120.456/01 OK

Wetsartikelen: 2:346 BW, 2:350 lid 4 BW en 2:356 BW

RECHTSPRAAK

P.C.E. Pardoel B.V. / Aannemersbedrijf Pardoel B.V

Recht van enquête. Bestuurder en aandeelhouder van Aannemersbedrijf Pardoel verzoekt de OK om een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken rondom het Aannemersbedrijf. Hetgeen is aangevoerd rechtvaardigt noch afzonderlijk noch in onderling verband het bevelen van een onderzoek. Ook het niet op de voorgeschreven wijze voor de algemene vergadering van aandeelhouders oproepen, rechtvaardigt op zichzelf geen onderzoek volgens de OK

Aannemersbedrijf Pardoel is opgericht op 3 maart 1993. Het aannemersbedrijf richt zich op het gebied van burgerlijke utiliteitsbouw. Bij beschikking van 11 december 2012 heeft de rechtbank Utrecht het faillissement van Aannemersbedrijf Pardoel uitgesproken. PCE Pardoel B.V, bestuurder en (1/3 deel) aandeelhouder van Aannemersbedrijf Pardoel, verzoekt de OK een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken bij Aannemersbedrijf Pardoel. PCE Pardoel BV legt aan haar verzoek ten grondslag dat in de afgelopen jaren niet-zakelijke transacties zijn doorgevoerd waardoor Aannemersbedrijf Pardoel en daarmee indirect PCE Pardoel BV is benadeeld.

De OK acht, gelet op de verschillende belangen die spelen, het bevelen van een onderzoek in deze niet gerechtvaardigd. De OK neemt daarbij in aanmerking dat er reeds onderzoek is gedaan naar de gestelde redenen voor twijfel aan een juist beleid. Deze resultaten zijn vervolgens verwerkt in een rapport. Bij het opstellen van dit rapport beschikte PCE Pardoel BV over alle relevante informatie; daar komt bij dat PCE Pardoel BV in deze procedure niet, althans onvoldoende, duidelijk heeft gemaakt welk aanvullend onderzoek naar deze feiten nodig is. De OK voegt daar nog aan toe dat de vennootschap thans failliet is en niet duidelijk is waarom het vennootschappelijk belang in de gegeven omstandigheden gediend is bij een nader onderzoek. Het ter zitting aangevoerde verwijt dat PCE Pardoel BV niet op de voorgeschreven wijze voor de algemene vergadering van aandeelhouders is opgeroepen, rechtvaardigt op zichzelf geen onderzoek volgens de OK. De slotsom is dat hetgeen PCE

Pardoel BV naar voren heeft gebracht noch afzonderlijk noch in onderling verband beschouwd het bevelen van een onderzoek rechtvaardigt, zodat het verzoek zal worden afgewezen. De OK wijst het verzoek van PCE Pardoel BV af en veroordeelt PCE Pardoel BV als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten van het geding.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 29-03-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9659

Zaaknummer: 200.117.445/01 OK

Wetsartikelen: 2:344 BW, 2:345 BW en 2:346 BW

RECHTSPRAAK

Barta / AAA Auto Group N.V.

Recht van enquête. Beëindiging van beursnoteringen (delisting). Geen sprake van onzorgvuldigheid jegens de minderheidsaandeelhouders in de zin van artikel 2:8 BW bij het nemen van het besluit tot delisting. Verzoek afgewezen

AAA is de tophoudstermaatschappij van een internationale groep vennootschappen die zich richt op de handel in tweedehands auto's en daarmee samenhangende financiële dienstverlening in Centraal- en Oost-Europa. Verzoekers verzoeken de OK een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van AAA, daarnaast vorderen zij verschillende onmiddellijke voorzieningen voor de duur van het geding. Verzoekers hebben aan hun verzoek tot het bevelen van een onderzoek en het treffen van onmiddellijke voorzieningen ten grondslag gelegd dat de meerderheidsaandeelhouder en (het bestuur van) AAA met de voorgestelde beëindiging van beursnoteringen (hierna: delisting) de zorgvuldigheidsverplichting die zij jegens de minderheidsaandeelhouders (onder wie verzoekers) op grond van artikel 2:8 BW in acht dienen te nemen, schenden omdat de voorgestelde delisting geen ander doel heeft dan het versterken van de positie van de meerderheidsaandeelhouder en het faciliteren van de verkoop van diens belang voor een zo hoog mogelijke prijs, terwijl daartegenover de belangen van de minderheidsaandeelhouders onevenredig zouden worden geschaad. Het bestuur zou onzorgvuldig hebben gehandeld.

De OK stelt voorop dat het de meerderheidsaandeelhouder vrij stond om een voorstel tot delisting van AAA te doen en dat het aan het bestuur van AAA is om te bepalen of aan een dergelijk voorstel door de vennootschap steun zal worden verleend dan wel of de vennootschap haar steun aan het voorstel zal onthouden of enig ander voorstel terzake zal entameren. De OK acht aannemelijk dat, naar AAA heeft gesteld, naar aanleiding van het verzoek van de meerderheidsaandeelhouder om het voorstel tot delisting op de agenda van een BAvA te plaatsen, het bestuur van AAA de afweging heeft gemaakt of de potentiële voordelen van de beursnoteringen nog opwogen tegen de nadelen daarvan en dat die afweging erin heeft geresulteerd dat het bestuur heeft besloten om het voorstel tot beëindiging van de beursnoteringen te steunen. Met betrekking tot de zorgvuldigheid jegens de

minderheidsaandeelhouders overweegt de OK dat de minderheidsaandeelhouders thans, in het kader van de voorgestelde delisting, niet worden gedwongen hun aandelen van de hand te doen maar dat hun allen een exit wordt geboden conform de daarvoor geldende regels van de BSE, en wel tegen een prijs die hoger ligt dan de huidige beurskoers, en dat aandeelhouders die de geboden inkoopprijs te laag vinden, hun aandelen kunnen behouden. De OK geeft verzoekers wel gelijk in hun standpunt dat onvoldoende (inhoudelijke) informatie omtrent de voorgestelde delisting en omtrent de beweegredenen van het bestuur is verstrekt. Van een vooropgezet plan van de meerderheidsaandeelhouder en een potentiële koper van diens aandelenpakket om de regelgeving van de Wft omtrent het verplichte bod te omzeilen is naar het oordeel van de OK geen sprake. Al met al, de beslissing tot delisting is niet uitsluitend gedaan ter behartiging van het belang van de meerderheidsaandeelhouder bij verkoop van zijn aandelenpakket. Er is geen strijd met artikel 2:8 BW. De OK wijst het verzoek af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-03-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9658

Zaaknummer: 200.124.087/01 OK

Wetsartikelen: 2:8 BW

RECHTSPRAAK

Van Lier Holding / VLVDL

Verzoek van door Ondernemingskamer benoemde bestuurder en beheerder van aandelen om ontheven te worden van hun taken vanwege de uitzichtloze situatie bij de vennootschap en het ontbreken van middelen voor betaling van hun kosten

De Ondernemingskamer had een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van Van Lier-Van der Lans B.V. (VLVDL). De Ondernemingskamer had Van der Walle en Driessen aangewezen respectievelijk als bestuurder en beheerder van de aandelen van VLVDL. Van der Walle en Driessen hebben de Ondernemingskamer te kennen gegeven dat gezien de uitzichtloze situatie bij VLVDL en het ontbreken van middelen voor betaling van hun kosten, zij uit hun functie van bestuurder respectievelijk beheerder van aandelen ontheven willen worden.

De OK heeft aanvankelijk geen onderzoeker aangewezen in verband met te verwachten schikkingsonderhandelingen en ter beperking van kosten. In haar eerdere beschikking heeft zij aangekondigd een onderzoeker aan te wijzen zodra die beschikking zou zijn nageleefd. De Ondernemingskamer stelt vast dat de vele schikkingspogingen die de bestuurder en de beheerder voor en na de beschikking hebben ondernomen niet tot resultaat hebben geleid. De Ondernemingskamer stelt voorts vast dat VLVDL noch in staat is de kosten van de bestuurder en de beheerder van aandelen, noch die van het onderzoek te financieren. Pogingen om daarin te voorzien door de beschikking ten uitvoer te leggen hebben gefaald en er bestaat geen vooruitzicht dat deze situatie in de nabije toekomst zal veranderen. Gelet op dit een en ander zal de Ondernemingskamer het bevolen onderzoek beëindigen en de onmiddellijke voorzieningen opheffen. De Ondernemingskamer ziet geen aanleiding om de ophanden zijnde faillissementszitting af te wachten.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-03-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9696

Zaaknummer: 200.114.173/01 OK

Wetsartikelen: boek 2 BW

RECHTSPRAAK

BioAlliance/SpeBio

De Ondernemingskamer wijst het verzoek van BioAlliance tot een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van SpeBio af

BioAlliance heeft de Ondernemingskamer onder andere verzocht bij beschikking een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van SpeBio vanaf 31 mei 2007. BioAlliance heeft aan haar verzoek ten grondslag gelegd dat (i) sprake is van een impasse in de besluitvorming binnen SpeBio, (ii) sprake is van vermenging van de belangen van SpeBio en SpePharm, (iii) SpePharm activa aan SpeBio onttrekt, (iv) SpePharm geen inzicht verschaft in de financiële positie van SpeBio, (v) SpePharm de financiële administratie van SpeBio onjuist inricht en (vi) de besluitvorming in de raad van commissarissen en de algemene vergadering van aandeelhouders van SpeBio op onjuiste wijze plaatsvindt. SpePharm en SpeBio hebben de deugdelijkheid van die grondslag betwist.

De Ondernemingskamer overweegt als volgt. BioAlliance heeft onder meer aangevoerd dat SpeBio door tussenkomst van SpePharm omvangrijke, ondoorzichtige – de Ondernemingskamer begrijpt dat bedoeld wordt: voor haar, BioAlliance, onbekende – uitgaven heeft gedaan, en haar niet heeft toegestaan een boekenonderzoek te verrichten. De Ondernemingskamer is van oordeel dat het bezwaar van BioAlliance ondeugdelijk is. Dat de financiële administratie van SpeBio onjuist zou zijn ingericht, heeft BioAlliance weliswaar gesteld, maar niet nader – deugdelijk – toegelicht. Dit verwijt acht de Ondernemingskamer dan ook eveneens ongegrond.

Wat de gestelde impasse betreft, heeft BioAlliance betoogd dat noch binnen de algemene vergadering van aandeelhouders, noch in de raad van commissarissen besluitvorming mogelijk is. SpeBio en SpePharm hebben naar het oordeel van de Ondernemingskamer met recht betoogd dat die impasse in dit geval geen reden is voor twijfel aan een juist beleid, nu de activiteiten van SpeBio zijn beperkt tot het voeren van rechtsgedingen en wat daarmee samenhangt en de bedoelde impasse daarop geen invloed heeft.

Wat de gestelde belangenvermenging betreft, houdt het betoog van BioAlliance naar de kern genomen niet méér in dan dat de belangen van SpeBio en van SpePharm in de diverse

aanhangige procedures parallel lopen en voorts SpePharm zou verhinderen dat SpeBio van haar (SpePharm) de schade vordert die SpeBio lijdt door het tekortschieten jegens haar in de verplichtingen van SpePharm als joint venture partner.

Wat betreft het verwijt van BioAlliance dat SpePharm activa aan SpeBio onttrekt, voor zover het betrekking heeft op de door SpePharm in rekening gebrachte managementfees, heeft het volgende te gelden. SpePharm en SpeBio hebben in de eerste plaats met juistheid aangevoerd dat de betaling daarvan haar grondslag vindt in artikel 4 van de Services Agreement met SpePharm, waarvan zij betwisten dat deze (rechtsgeldig) is beëindigd. Bedacht moet daarbij worden dat het mede de beslissing is geweest van BioAlliance dat slechts SpePharm is benoemd tot bestuurder van SpeBio. Niet kan bij voorbaat of zonder meer worden gezegd dat de in rekening gebrachte bedragen als onredelijk moeten worden beoordeeld. Gezien het een en ander valt niet in te zien dat het hier beoordeelde verwijt de grondslag kan vormen voor de toewijzing van het verzoek van BioAlliance.

Ten slotte kan ook het verwijt van BioAlliance dat de besluitvorming in de algemene vergadering van aandeelhouders en de raad van commissarissen van SpeBio op onjuiste wijze plaatsvindt, haar niet te stade komen.

De conclusie is derhalve dat het verzoek van BioAlliance moet worden afgewezen, omdat hetgeen zij daaraan ten grondslag heeft gelegd daartoe ongenoegzaam is. De Ondernemingskamer overweegt nog dat een groot aantal van de in het verzoekschrift aan SpeBio (en aan SpePharm) gemaakte verwijten is gebaseerd op haar opvatting dat van een onjuist beleid sprake is omdat beslissingen worden genomen en beleid wordt gevoerd, waarvan zij kenbaar heeft gemaakt dat zij daartegen bezwaren heeft en SpeBio en SpePharm heeft gesommeerd daarvan af te zien onderscheidenlijk dat anders te doen zijn. Het spreekt voor zich dat die omstandigheid op zichzelf geen grondslag kan vormen voor het oordeel dat SpeBio een onjuist beleid zou voeren, nu die opvatting van BioAlliance nu juist onderwerp van verschillende meergenoemde procedures is en niet op voorhand gezegd kan worden dat zij het gelijk aan haar zijde zal blijken te hebben.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-03-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9691

Zaaknummer: 200.114.026/01 OK

Wetsartikelen: 2:345 BW

RECHTSPRAAK

AMS / Heidelberg

Uitkoopprocedure ex artikel 2:92a BW. Vaststellen uitkoopprijs

Alle aandelen in het geplaatste kapitaal van Teleplan International N.V. (Teleplan) waren toegelaten tot de handel op de Frankfurter Wertpapierbörse. AMS Acquisition B.V. (AMS) heeft een openbaar bod uitgebracht op alle aandelen in het geplaatste kapitaal van Teleplan. AMS houdt inmiddels 95% van het geplaatste kapitaal van Teleplan. Heidelberg Beteiligungsholding A.G. (Heidelberg) houdt een deel van de resterende 5% van het geplaatste kapitaal in Teleplan. AMS is een uitkoopprocedure ex artikel 2:92a BW gestart om gedaagden te veroordelen de aandelen in Teleplan aan AMS over te dragen tegen een prijs van € 1,89 per aandeel. Heidelberg stelt zich op het standpunt dat de Ondernemingskamer de prijs dient te bepalen op € 4,55 per aandeel.

De Ondernemingskamer acht zich onvoldoende voorgelicht om de prijs vast te stellen op het door AMS gevorderde bedrag van € 1,89. De Ondernemingskamer volgt Heidelberg niet in haar standpunt dat de uitkoopprijs moet worden vastgesteld op € 4,55 omdat de uitgangspunten in het door Heidelberg overgelegde rapport onvoldoende zijn toegelicht. Gelet op het voorgaande zal de Ondernemingskamer een deskundigenonderzoek naar de waarde van de over te dragen aandelen gelasten.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-03-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9694

Zaaknummer: 200.100.680/01 OK

Wetsartikelen: 2:92a BW

RECHTSPRAAK

Praamstra/De Orthopedische Schoenmakerij, L. van Bakkum

De Ondernemingskamer acht zich niet bevoegd decharge te verlenen voor het door een door de Ondernemingskamer benoemde bestuurder gevoerde bestuur

Bij beschikking heeft de Ondernemingskamer een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van De Orthopedische Schoenmakerij B.V. (hierna: 'DOS') en bij wijze van onmiddellijke voorzieningen voor de duur van het geding bestuurders van DOS geschorst en een tijdelijke bestuurder benoemd, te weten de heer Korringa. Voorts werden de door de bestuurders gehouden aandelen ten titel van beheer overgedragen aan de tijdelijk bestuurder.

Het eindverslag van de deskundige werd ter Griffie van de Ondernemingskamer ter inzage voor belanghebbenden gelegd, waarna verzoeker de Ondernemingskamer heeft verzocht vast te stellen dat sprake is van wanbeleid en voorzieningen te treffen. Belanghebbende L. van Bakkum Holding B.V. voert verweer.

Verzoeker trekt voorts zijn verzoeken in (nu DOS failliet zou gaan), terwijl hij de Ondernemingskamer verzoekt geen proceskostenveroordeling ten laste van hem uit te spreken. L. van Bakkum Holding B.V. verzoekt de Ondernemingskamer verzoeker (toch) te veroordelen in de proceskosten.

Korringa, tijdelijk bestuurder van DOS, bericht daarna aan de Ondernemingskamer dat hij geen bezwaar heeft tegen beëindiging van de enquêteprocedure. Voorts verzoekt hij de Ondernemingskamer decharge te verlenen ter zake van de uitoefening van zijn taak als bestuurder en beheerder van aandelen.

De Ondernemingskamer overweegt dat, nu voornoemde verzoeken van verzoeker zijn ingetrokken na indiening van een verweerschrift door L. van Bakkum Holding B.V., het verzoek om verzoeker in de proceskosten te veroordelen zal worden toegewezen. De enkele stelling van verzoeker dat een ophanden zijnde faillissement van DOS hem heeft bewogen zijn verzoeken in te trekken, biedt geen grondslag om van dat uitgangspunt af te wijken.

Korringa verzoekt hem – de Ondernemingskamer begrijpt: bindend voor DOS – decharge te verlenen voor het door hem gevoerde bestuur. Die bevoegdheid komt de Ondernemingskamer echter niet toe. Wel wijst de Ondernemingskamer er in dit verband op dat zij in haar eerdere beschikking heeft geoordeeld dat de in die procedure door verzoeker geformuleerde verwijten ten aanzien van het functioneren van Korringa als bestuurder van DOS ontoereikend zijn voor toewijzing van zijn verzoek tot ontheffing van Korringa als bestuurder van DOS.

De Ondernemingskamer verklaart verzoeker en Korringa niet-ontvankelijk en verwijst verzoeker in de kosten van het geding aan de zijde van L. van Bakkum Holding B.V.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-03-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:BZ9683

Zaaknummer: 200.120.590/01 OK

Wetsartikelen: 2:346 BW

RECHTSPRAAK

Parochiaal Armbestuur Gulpen / Rabobank

Schadevergoeding wegens het toelaten tot de rekening van onbevoegde personen. De rechtbank stelt het Armbestuur in het gelijk, maar oordeelt dat op grond van eigen schuld de vordering van het (Arm)bestuur moet worden afgewezen

In de jaren tachtig heeft de toenmalige pastoor-deken een spaarrekening geopend bij een van de rechtsvoorgangers van de Rabobank ten name van het Parochieel Armbestuur. De bisschop heeft met ingang van juni 2006 nieuwe bestuursleden in het Armbestuur benoemd, omdat er volgens zijn standpunt in 2006 geen rechtsgeldig benoemde bestuursleden van het Armbestuur in functie waren. Het Armbestuur heeft vervolgens onderzoek uitgevoerd respectievelijk doen uitvoeren naar hetgeen gebeurd was met haar vermogen in de periode dat er geen bevoegde bestuurders in functie waren. Met behulp van de onderzoeksresultaten van de Regiopolitie en de FIOD is het Armbestuur tot de slotsom gekomen dat in de periode januari 1995 tot medio 2006 ruim € 1.000.000 van bovenvermelde rekeningen is verdwenen. Het Armbestuur stelt zich op het standpunt dat de Rabobank, althans een of meer van haar rechtsvoorgangers, in het verleden gedurende tientallen jaren op naam van het Armbestuur gelden in ontvangst heeft genomen, die gelden vervolgens heeft geadministreerd op een of meer rekeningen ten name van het Armbestuur, in opdracht van personen, die niet bevoegd waren tot vertegenwoordiging van het Armbestuur, betalingen heeft verricht aan derden, die (niet bevoegde) personen heeft laten beschikken over gelden, die op de betreffende rekeningen waren geadministreerd. Het Armbestuur vordert een schadevergoeding van de Rabobank.

De rechtbank is met het Armbestuur van oordeel dat de Rabobank een zorgvuldiger onderzoek had dienen in te stellen naar de personen die bevoegd waren om het Armbestuur te vertegenwoordigen en die bevoegd waren over de gelden van het Armbestuur te beschikken. De Rabobank had hierover vragen kunnen stellen aan het bisdom, zowel bij de opening van de rekeningen, als bij de wijziging van de personen die als gemachtigden voor die rekeningen werden gepresenteerd. Naar aanleiding daarvan had de Rabobank navraag moeten doen naar de invulling van het bestuur. Door dit na te laten heeft de Rabobank het risico genomen dat zij

met niet-bevoegde vertegenwoordigers van doen had. De ten gevolge daarvan door het Armbestuur geleden schade komt daarom in beginsel voor rekening van de Rabobank. De vorderingen van het Armbestuur stranden echter op grond van eigen schuld van het Armbestuur. Het valt het Armbestuur naar het oordeel van de rechtbank aan te rekenen dat het niet heeft voorzien in een bevoegd bestuur. Het Armbestuur heeft op die wijze de mogelijkheid geboden aan – naar het thans stelt – onbevoegde personen in het bestuur aan te blijven dan wel zich als bevoegde bestuurders voor te doen. Hierdoor is de schijn gewekt van bevoegde vertegenwoordiging. Het Armbestuur is aan het rechtsverkeer blijven deelnemen zonder dat hierop door de bisschop/het bisdom enige controle werd uitgeoefend.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, komt de rechtbank tot het oordeel dat de vorderingen van het Armbestuur dienen te worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 06-03-2013

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2013:BZ9594

Zaaknummer: 165880 HA ZA 11-774

Wetsartikelen: 2:2 BW en 6:101 BW